

Những Con Chim Ăn Mình Chờ Chết

Colleen Mc Cullough

Nguyên tác: The Thorn Birds - Les Oiseaux Se Cachent Pour Mourir

The book's title refers to a mythical bird that searches for thorn trees from the day it is hatched. When it finds the perfect thorn, it impales itself, and sings the most beautiful song ever heard as it dies.

Chương 7

Frank không về nhà từ mười lăm ngày nay. Anh ta theo người chăn nuôi già tên Peter với đàn chó, hai con ngựa, một chiếc xe nhỏ do một con ngựa tồi kéo dùng để chở đồ dự trữ, họ đến những vùng bãi chăn cừu xa nhất về hướng Tây đưa cừu về. Công việc mất thời giờ, chậm chạp và nhạt nhẽo không như việc tập hợp cừu vội vã vào thời điểm sắp sửa có lụt. Nơi cắt lông cừu chỉ có thể nhận cùng một lúc mười ngàn con vì vậy khâu tuyển lựa rất cần thiết. Khi Frank bước vào nhà bếp, anh gặp ngay mẹ đứng bên bể rửa chén đĩa, vẫn lúi húi vào thứ công việc không bao giờ kết thúc, gọt khoai.

- Mẹ ơi, con về rồi!

Anh vui mừng báo tin. Bà quay lại Frank, ngạc nhiên nhìn lên; hai tuần lễ xa nhà cái nhìn của anh sắc hơn.

- Trời ơi...! Frank làm thảm trong miệng.

Trong đôi mắt của Fiona không thấy có niềm vui gặp lại con, gương mặt đỏ lên xấu hổ, hai tay bà đặt lên tạp dề tròn như để che giấu điều mà áo quần không thể che được.

- Con dê già ấy thật gớm ghiếc! Frank kêu lên, tay chân run rẩy.

- Frank! Mẹ không cho phép con được nói như thế. Con lớn rồi. Con phải hiểu biết. Chính con cũng chào đời bằng kết quả như thế. Điều này không có gì xấu xa; khi con chửi cha con, con đã chửi cả mẹ rồi đấy!

- ông ta không có quyền! Đáng ra ông ta phải để mẹ yên.

Frank chống chế lại, miệng rít lên sùi bọt mép.

- Không xấu xa đâu, Frank. bà lặp lại bằng giọng mỗi mệ và nhìn Frank bằng đôi mắt sáng trong - không xấu xa đâu, Frank, không xấu xa hơn hành động để cho một đứa trẻ sinh ra đời.

Lần này thì Frank đỏ mặt lên. Anh không dám nhìn thẳng mẹ; anh nhìn đi nơi khác rồi về phòng chung với Bob, Jack và Hughie. Mấy bức tường trông trơn, những chiếc giường chật như trêu chọc Frank, bêu riếu sự có mặt của anh; đây là nơi ngủ buồn tẻ của Frank, không có người nào khác để gây hơi ấm và cũng chẳng có chút gì gọi là thiêng liêng. Và lúc ấy trong anh hiện lên gương mặt của mẹ, nét đẹp mệ mỗi, với quầng sáng của mái tóc vàng óng ánh tỏa ra như một vàng hào quang, sung sướng vì cảm nhận trong bụng mình cái kết quả đã cùng con dê già lông lá cấu tạo giữa cái nóng oi bức của mùa hè. Anh ta không thể xua đuổi nỗi ám ảnh ấy, không thể tách rời mẹ với những suy nghĩ đen tối đang vây hãm mình. Rồi những đòi hỏi tự nhiên của lứa tuổi và sự sung mãn của người đàn ông đã dậy lên ở anh ra.

Bình thường, Frank xua đuổi được những ý tưởng ấy khỏi đầu óc nhưng khi mẹ anh ta phô bày ra trước anh sự hiển nhiên của chuyện dâm dục, và cái hành vi bí ẩn đã thực hiện với con thú già đa dâm ấy thì... Làm sao Frank có thể chấp nhận được, chịu đựng được? Frank mong muốn nghĩ về mẹ như một người hết sức thánh thiện, trong trắng như Đức Mẹ đồng trinh, một người phụ nữ vượt lên trên hành động tầm thường mặc dù tất cả phụ nữ, ở khắp thế gian, đều phạm tội ấy. Cảm thấy mẹ đánh mất cái ý tưởng đẹp mà anh vốn trân trọng, Frank phát điên lên. Để đầu óc được bình tĩnh, Frank cần phải tưởng tượng rằng mẹ mình nằm kế bên lão già ghê tởm ấy trong sự trong trắng hoàn toàn, chỉ để ngủ, và trong đêm cả hai không quay mặt lại nhau, cũng không hề chạm nhau

- Trời ơi!

Tiếng lanh lảnh của kim loại khiến Frank nhìn xuống; anh nhận ra là mình đang bóp vẹo cái thanh sắt giường.

- Tiếc quá, mày không phải là cha tao! Anh nói với thanh sắt.

- Frank, Fiona đứng ở cửa phòng gọi Frank.

Anh ngược nhìn mẹ bằng đôi mắt đen, sáng quắc, nhưng ướt đẫm như hòn than dưới mưa.

- Trước sau gì con cũng giết ông ta - giọng Frank gầm gừ.

- Và rồi con sẽ giết luôn mẹ chứ gì!
Fiona vừa nói vừa đến ngồi bên Frank.

- Không, con sẽ giải thoát mẹ!

Frank đáp lại, giọng sôi nổi, lòng nung nấu bởi một hy vọng điên rồ.

- Frank à, mẹ sẽ không bao giờ được tự do. Hơn nữa mẹ cũng không muốn được tự do. Mẹ muốn tìm hiểu sự mù quáng của con từ đâu mà ra, vậy mà mẹ không thể hiểu được. Nhưng có điều chắc là không phải từ mẹ, mà cũng không từ cha con. Mẹ biết con không có hạnh phúc, nhưng tại sao con trút tất cả lên mẹ và cha? (Bà nhìn hai tay mình, rồi nhìn lên Frank). Đáng lý mẹ không nói điều này với con, nhưng mẹ nghĩ cần phải nói. Frank à, đã đến lúc con cần có người bạn gái, để sau này xây dựng một mái ấm gia đình. Drogheda không thiếu chỗ đâu; về chuyện này mẹ không âu lo cho các em con; các em con bản tính không giống con. Nhưng còn con, con cần một người vợ. Frank à. Khi có vợ, con không có thời giờ để nghĩ đến mẹ nữa.

Frank ngồi quay lưng lại mẹ, anh không muốn phải nhìn thẳng vào mẹ. Hơn năm phút đã trôi qua, bà vẫn ngồi trên giường với hy vọng Frank sẽ nói điều gì đó, nhưng rồi bà thở dài, đứng lên và rời khỏi phòng.

Chương 8

Sau khi các thợ cắt lông cừu đã đi, lúc mà cả vùng trở lại sự yên tĩnh bình thường của mùa đông thì ngày lễ hàng năm của Gillanbone lại đến. Cuộc vui kéo dài hai ngày, Fiona cảm thấy không khỏe lắm nên không tham dự, còn Pady phải lái xe Rolls Royce đưa Mary Carson lên tỉnh. Mọi người đều dự các cuộc vui. Mấy đứa con trai của Pady, trước khi được đi theo Peter, đều bị hăm dọa đủ điều nếu ai đó gặp chúng phá phách. Riêng Frank đi thật sớm, một mình trên chiếc ô tô Ford. Tất cả người lớn đều ở lại đến ngày mai để dự cuộc đua ngựa. Bà Mary Carson, vì những lý do riêng, đã từ chối lời mời của cha Ralph đưa bà đến nghỉ đêm ở nhà xứ, nhưng ngược lại nâng nặc bảo Pady và Frank nhận lời cha Ralph.

Sau khi đưa chị đến khách sạn Hoàng Gia, Pady xuống quầy rượu và gặp Frank, tay cầm một cốc bia.

- Ba đấi con sau - Pady nói nhỏ nhẹ với con - Ba phải đưa cô Mary đi ăn cơm trưa ngoài trời trước khi đi xem đua ngựa và ba cần được thoải mái trước khi phải chịu đựng một cuộc thử thách với cô Mary.

"Thói quen và sự sợ sệt khó vượt qua hơn là ta vẫn thường nghĩ khi định thoát ra khỏi sự chi phối của nó", Frank nói với mình. Anh ta tự thấy không thể để hành động theo ý mình, không thể trút cả cốc bia vào mặt cha, nhất là trước mặt đồng đảng những khách tấp nập quanh quầy. Anh đành nuốt ực phần bia còn lại, mím cười và lờ mờ nói:

- Rất tiếc ba; con có hẹn với mấy thằng bạn ở chỗ lễ.

Meggie với hai bím tóc thông xuống quá vai, mặc bộ đồng phục màu xanh nữ sinh nội trú trường Saint Croix, theo sau một bà xơ, đi băng qua bãi cỏ của tu viện để đến nhà xứ. Tại đây bà xơ giao Meggie cho bà quản gia của cha Ralph; bà này rất yêu thương Meggie.

- Tôi yêu con bé này vì mái tóc của nó ngọt ngào như rượu tiên - ba ta giải thích.

Ralph ngạc nhiên về sự say mê đó. Annie - bà quản gia - không ưa đám con gái và thường than phiền nhà xứ ở quá gần trường học.

- Thôi đừng giải thích lung tung bà Annie ạ. Tóc là thứ vô trị Bà không thể yêu một con người duy nhất chỉ vì màu tóc - Cha Ralph gheo bà.

Lúc đó Frank vào, cơn xúc động sau khi gặp cha mình tại quầy rượu, đầu óc rối loạn.

- Meggie đi với anh, anh đưa em đi hội chợ - vừa nói vừa đưa tay ra.

- Hay là cha sẽ đưa cả hai cùng đi, Cha Ralph đề nghị.

Hai bàn tay nhỏ bé của Meggie siết chặt hai tay của hai người đàn ông mà cô bé tôn kính. Meggie thấy mình ở bầy tầng mây. Hội chợ tổ chức ở bên bờ sông Barson, bên cạnh trường đua ngựa. Thái độ cha Ralph chăm sóc Meggie làm nhiều thiếu nữ ghen ghét, nhất là hoa khôi Carmichael muốn chinh phục cha. Đi ngang một vũng nước, trong khi hoa khôi Carmichael lúng túng với chiếc áo dài phết đất, chờ đợi một cử chỉ galăng của cha Ralph, thì linh mục lại quay sang bế Meggie một cách ân cần.

Ở đầu bãi đằng xa, một cái lều to sừng sững, trước lều một sàn gỗ, sau lều treo một tấm vải với nhiều hình vẽ dữ tợn như muốn hù dọa đám đông. Một đám người cầm máy phát âm, nói to với những người hiếu kì đang tụ tập lại.

- Thừa các ngài, đây là đoàn võ sĩ nổi tiếng Jimmy Sharman! Tấm nhà vô địch ưu tú nhất thế giới, sẽ có một khoản tiền thưởng cho bất cứ ai trong quý ngài muốn thử thòi vận.

Các nhà vô địch đứng trên sàn gỗ cười nói với nhau tự nhiên và rất tự tin, xem chuyện này chẳng có gì quan trọng.

- Mau lên các bạn, ai muốn đeo găng vào? Cái anh chàng cầm máy phát âm vẫn la hét. Ai muốn thử thòi vận? Đeo găng vào và bạn sẽ lãnh ngay năm bảng!

Xen lẫn tiếng hét của anh ta là những hồi trống thúc giục.

- Tôi, Frank kêu to Tôi đây!

Frank rút tay ra khỏi tay cha Ralph đang cố giữ anh lại. Đám đông cười rộ lên khi nhìn thấy vóc người thấp nhỏ của Frank. Bọn họ đẩy Frank lên sàn gỗ một cách vui vẻ. Nhưng anh chàng rao hàng thì lại nghiêm nghị khi một người trong những người của đoàn đưa tay thân thiện giúp Frank bước lên cầu thang đến chỗ của tấm võ sĩ.

- Đừng có vội cười thừa quý ngài! Chàng thanh niên này không to nhưng anh là người đầu tiên tình nguyện lên đây! Trong một trận đấu, vóc dáng người không phải là vấn đề quyết định mà là những gì chứa trong bụng! Và đây là một cậu bé can đảm lên thử thòi vận. Các anh còn chờ đợi gì, những chàng to khỏe, hả? Này, cậu trai hãy mang găng vào và lãnh năm bảng bằng cách đứng vững trước một trong các nhà vô địch của Jimmy Sharman cho đến giây phút cuối cùng!

Cha Ralph không muốn Meggie chứng kiến cảnh Frank ăn đòn nên bế xốc cô bé lên và định quay ra. Meggie hét lên, cha Ralph càng đi ra xa, tiếng hét cô bé càng dữ dội. Người ta bắt đầu hướng mắt về họ. Uy tín không hề bị tai tiếng của cha Ralph trước đây có nguy cơ bị cảnh hưởng vì chuyện này.

- Nghe đây Meggie, cha không thể đưa con vào trong đó! Ba con sẽ lột da cha và ông ấy làm như thế là có lý.

- Con muốn ở lại với Frank! Con muốn ở lại với Frank! Cô bé cứ hét lên, hai chân giẫy nảy.

- Thật là rắc rối! linh mục bực dọc.

Đành phải chịu, không thể nào làm khác hơn, cha Ralph cho tay vào túi lấy ra vài đồng tiền và đến gần cửa lều, mắt đảo quanh sợ một trong số các anh của Meggie bắt gặp.

- Đây không phải là cuộc trình diễn dành cho con bé này.

Người bán vé rõ ràng khó chịu. Cha Ralph đưa mắt lên nhìn trời.

- Nếu anh có cách nào đó đưa cô bé rời xa nơi đây mà không gây ồn ào để cảnh sát có thể bắt chúng ta về cái tội hành hung trẻ con, thì tôi sẵn sàng đưa nó đi ngay. Anh cô ấy chấp nhận lên đài so găng, cô ấy không muốn bỏ rơi anh mình.

Người bán vé nhún vai.

- Thôi thì tôi không tranh luận với cha làm gì. Xin mời vào nhưng cố làm sao cho nó đừng yên. Không, không, cha hãy giữ tiền lại, Jimmy Sharman không nhận tiền của cha đâu.

Đầu tiên Frank so găng với một võ sĩ hạng lông, anh hạ đo ván võ sĩ này. Ở tiếng cồng thứ ba Frank đề nghị so găng với một đấu thủ khác. Khi anh thi đấu đến trận thứ ba thì tiếng đồn đã lan ra nhanh như thuốc súng, trong lều chật ních người xem, không còn một chỗ trống.

Đánh đấm là cách duy nhất mà Frank biết để trút hận thù và sự phẫn nộ. Ngay lúc anh tung ra cú đánh hạ đối thủ, hình như anh nghe một tiếng nói xa xăm dội vào tai anh: "Hãy giết ông ta! Hãy giết ông ta!"

Sau đó người ta đưa ra đối đầu với Frank một võ sĩ vô địch đích thực, một võ sĩ hạng nhẹ được chỉ thị giữ một cự ly cách xa Frank để dò xem Frank có biết đấu quyền Anh không hay chỉ là liều lĩnh. Đôi mắt Jimmy Sharman sáng lên. Ông ta luôn đi tìm những nhà vô địch, vào các ngày hội ở vùng quê thường giúp cho ông phát hiện vài người.

Người võ sĩ hạng nhẹ theo đúng chỉ đạo của ông, trong khi đó Frank, điên lên muốn giết đối thủ, lao thẳng vào cái bóng luôn nhảy qua nhảy lại không ngớt né tránh. Anh rút ra bài học, cứ mỗi lần đánh áp sát, là bị một trận mưa đòn, vì rằng Frank thuộc vào loại người kỳ lạ có thể suy nghĩ ngay giữa lúc hung tợn điên cuồng. Và Frank đã đứng vững đến phút cuối cùng, trước những cú đấm dạn dày kinh nghiệm của đối phương. Một con mắt của Frank sưng vù lên, một đường tét ở chân mày và một đường khác ở môi. Nhưng anh lãnh được hai mươi bảng và được những người có mặt thán phục.

- Con muốn chúng ta chờ Frank hay chúng ta đi ngay?

Cô bé dựa vào cha Ralph, đầy lòng cảm ơn đối với sự yên lặng và thông cảm mà linh mục đã dành cho.

- Cha đã phải tự hỏi tại sao con lại khiến trái tim vô nghĩa của cha chịu một thử thách gay go như thế - linh mục nói thầm (ông nghĩ rằng cô bé sẽ rất buồn và khổ mà nghe ông nói nhưng ông có nhu cầu phải bày tỏ các suy nghĩ của mình thành tiếng, đây là trường hợp thường xảy ra ở những kẻ sống độc thân). Con không làm cho cha nhớ đến mẹ và cha cũng không có em, cha muốn biết yêu thuật nào ẩn núp trong con và trong gia đình tội nghiệp của con cũng thế... Mọi việc có quá khó khăn cho con không, hỏi cô bé Meggie của cha? Frank bước ra khỏi lều, một miếng băng dính trên chân mày, tay chạm lên môi. Lần đầu tiên từ khi cha Ralph biết Frank, ông thấy anh ta có vẻ vui lên. Tưởng như Frank vừa trải qua một đêm yêu đương với một người phụ nữ - cha Ralph nghĩ thầm như thế.

Khi Pady bước vào phòng khách của nhà xứ để tìm Frank thì Meggie và cha Ralph đang đứng quanh ngọn lửa, thoải mái như trải qua một ngày vui, tuyệt vời. Điều đó khiến cho Pady bực bội. Không có vợ bên cạnh, Pady cảm thấy thiếu thốn vô cùng. Đối với chị Mary Carson, Pady vẫn giữ sự ác cảm không khác gì thời ông còn là một cậu bé ở Ái Nhĩ Lan. Đúng lúc đó ông chú ý đến cái băng dính trên chân mày của Frank và gương mặt sưng phù; một cái cờ từ trên môi rơi xuống để cho ông trút ra bao nhiêu thứ bực bội.

- Với cái mặt thế này thì làm sao mày dám về nhìn mặt mẹ mày! ông rầy to. Chỉ cần tao buông lời một chút là mày lại sẵn sàng vồ lấy thừng nào đầu tiên lờm mày.

Sửng sốt, cha Ralph bật ngồi dậy và nói vài tiếng để xoa dịu Pady, nhưng Frank đã phản ứng trước.

- Con đã kiếm tiền bằng cách này đây - Frank nói rất khế, tay chỉ cái băng dính - Hai mươi bảng trong vài phút lao động, hơn cả số tiền cô Mary trả cho chúng ta, ba và con, trong một tháng! Con đã đánh ngã ba võ sĩ giỏi và đứng vững trước một nhà vô địch hạng nhẹ trong lều của Jimmy Sharman trưa này. Con đã lãnh 20 bảng! Điều này nó không dính dáng đến những gì ba thường nghĩ về con. Tất cả mọi người chứng kiến trận đấu đều nể nang con.

- Thắng vài thằng khốn khổ mệt mỏi và bầm dập vì bị đấm, chỉ xuất hiện để lòe thiên hạ trong các ngày hội ở nhà quê thế mà mày lại phách lối. Phải biết cư xử như một người đã trưởng thành, Frank. Tao biết có thể mày đã không thể cao hơn nhưng hãy vì mẹ mày, để cái đầu của mày lớn ra!

Mặt Frank tái nhợt đi! Như những miếng xương trắng phếu dưới mặt trời. Với anh, đây là sự sỉ nhục kinh khủng nhất từ trước tới nay. Hơi thở của Frank nghe rít lên nhưng vẫn cố giữ hai tay ở yên hai bên sườn hông.

- Họ không phải là những tên khốn khổ bị bầm dập bởi những cú đấm, thưa ba. Ba đã nghe danh Jimmy Sharman nhiều không thua con và chính hắn ta nói với con rằng con sinh ra là một võ sĩ và trước mặt con là một tương lai sáng. Hắn muốn mượn con vào đoàn và rèn luyện, và sẽ trả lương cho con! Có thể con không còn lớn nữa nhưng con đã đủ lớn để dạy cho bất cứ ai một bài học... Lời nói ấy có giá trị cho cả ba nữa, con dê già thối tha! Những tiếng cuối cùng hạ thấp giọng vẫn lọt vào tai của Pady. Mặt ông tái nhợt không thua mặt con khi ông biết Frank ám chỉ mình.

- Sao mày dám nói thế?

- Ba không là cái gì khác hơn. Ba đáng ghê tởm. Còn tôi tệ hơn cừu động đực! Tại sao ba không để mẹ con yên? Ba không thể tự kìm chế việc dùng mẹ con để tìm khoái lạc hả?

- Thôi, thôi thôi! Meggie hét to lên.

Mấy ngón tay của cha Ralph cắm mạnh vào hai vai Meggie như móng chim mồi để cố giữ cô bé sát vào mình. Nước mắt ràn rụa trên mặt, Meggie cố vùng vẫy hết sức mình nhưng vẫn không thể thoát ra. ...

- Đứng ba, đứng! Frank ơi, em van anh! Em van anh!

Cô bé la lên giọng hốt hoảng. Nhưng chỉ có cha Ralph là nghe cô bé. Frank và Pady xáp lại đối diện nhau.

Lòng căm hờn và sự e sợ đều bị lột trần. Con dê trước kia ngăn chặn hai người - tình yêu cả hai dành cho Fiona - đã bị vỡ, giờ đây sự đối đầu ngấm ngấm đã bộc lộ công khai.

- Tao là chồng. Và Chúa đã giáng phúc cho cuộc kết hợp giữa hai vợ chồng tao bằng cách mang lại cho hai vợ chồng tao nhiều con cái, Pady nói với giọng bình tĩnh hơn, cố gắng tự chủ.

- Ba không xứng đáng hơn một con chó già dơ dáy chạy theo sau bất cứ con chó cái nào để tìm cách nhảy đực!

- Còn mày, mày không hơn gì con chó già dơ dáy đã đẻ ra mày mà tao không hề biết đó là con chó nào!

Pady hét lên. Rất may, nhờ ơn Chúa, tao không có dính dáng gì vào chuyện ấy.

Trời ơi, tại sao tôi đã nói như thế... Pady chợt im bật; sự điên tiết của ông tan biến nhanh như gió. Ông ta muốn ngã quỵ xuống, co rúm lại, hai tay đưa lên bịt miệng, tưởng như ông muốn rút cái lưỡi đã thốt ra điều không bao giờ có quyền thốt ra.

- Tôi không muốn nói điều đó, Pady than khóc - Tôi không muốn nói điều đó! Ngay lúc những lời ấy thoát khỏi miệng Pady, cha Ralph buông Meggie ra và chạy ngay tới Frank. Ông bẻ vụn cánh tay Frank ra sau lưng,

cánh tay còn lại ông kẹp cổ anh ta. Ông rất to khỏe và cái khóa ấy giữ chặt Frank; Frank vùng vẫy để thoát ra nhưng rồi đột ngột sự chống trả của anh tan biến và anh lắc đầu ra dấu khuất phục. Meggie quy xuống sàn nhà, quỳ gối và khóc, mắt hết nhìn anh rồi nhìn cha với sự van xin bất lực. Cô bé không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng biết rằng sau chuyện này thì mình sẽ không còn giữ đủ cả hai.

- Đừng chối, thật sự ông muốn nói ra điều ấy. Đáng lý tôi đã biết điều đó. Cha hãy buông tôi ra. Tôi không đụng tới ông ta đâu. Cầu xin Chúa giúp đỡ tôi.
- Cầu xin Chúa giúp đỡ các người? Cầu Chúa khiến cả hai mục xương dưới địa ngục! Nếu các người làm chấn thương tâm thần con bé này, tôi sẽ giết các người. Cha Ralph lớn tiếng, người duy nhất bây giờ nổi giận. Các người có biết rằng tôi đã giữ con bé ở lại đây là để ngăn cản cả hai cấu xé nhau chớ đâu phải để nghe những điều tồi tệ ấy. Đáng lý tôi cứ để hai người tha hồ giết nhau, đồ ích kỷ, ngu đần và khốn nạn.
- Thôi được rồi, tôi đi đây, Frank nói bằng một giọng xa lạ, trống rỗng. Tôi sẽ sung vào đoàn của Jimmy Sharman và vĩnh viễn tôi sẽ không trở lại đây.
- Con phải trở lại đây! Pady nói lớn - Ba sẽ ăn nói sao đây với mẹ con? Mẹ con yêu con hơn tất cả những người khác cộng lại. Bà ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho ba.
- ông cứ nói là tôi đã sung vào đội Jimmy Sharman vì tôi muốn trở thành một người có tên tuổi. Đó là sự thật.
- Điều mà ba đã nói... không đúng sự thật đâu Frank.

Đôi mắt đen, đôi mắt xa lạ của Frank ném một tia nhìn khinh miệt. Chính đó là đôi mắt gây ngạc nhiên cho cha Ralph ở lần đầu ông gặp chàng thanh niên. Tại sao Fiona thì mắt nâu còn Pady mắt xanh lại để ra đứa con trai mắt đen? Cha Ralph biết định luật di truyền Mendel, do đó bản thân ông đã rút ra kết luận. Frank lấy áo măng tô và nón.

- Trời ơi, đúng như thế! Tôi vẫn nghi ngờ điều ấy. Tôi vẫn nhớ hình ảnh mẹ tôi ngồi chơi đàn Claxeven trong một phòng mà ông không làm sao có được! Tôi vẫn linh cảm là ông không hề có mặt ở đó, ông đã đến với mẹ tôi sau tôi. Và khi nhớ lại suốt bao năm tháng tôi thù ghét ông vì ông hành hạ mẹ tôi. Chính tại tôi!
 - Không tại ai hết, Frank ạ, không do ai hết. Cha Ralph cố xoa dịu Frank. Con không hiểu hết những con đường bí ẩn của chúa, con phải nhìn các sự việc theo cách đó.
- Frank rút tay ra khỏi bàn tay cha Ralph đang nắm chặt anh, rồi đi ra cửa bằng những bước nhẹ nhàng, êm ả. Không thể chối cãi anh ta sinh ra đã là võ sĩ - Cha Ralph nghĩ thầm.
- Những con đường bí ẩn của Chúa! chàng thanh niên mỉa mai, giọng nói vang lại từ ngoài cửa - Cha chỉ là một sinh vật khi cha đóng vai linh mục, thừa cha De Bricassart! Riêng tôi, tôi nói Chúa đã đến cứu giúp cha, cứu giúp riêng cha mà thôi, vì rằng cha là người duy nhất ở đây không may mắn biết một chút nào về con người thật ấy.

Pady ngồi sụp xuống trên chiếc ghế bành, mặt xám xịt, nhớn nhác, mắt nhìn Meggie trân trân, trong khi đó Meggie ngồi trước lò sưởi khóc sụt sướt. Pady định đứng dậy ôm con gái mình nhưng cha Ralph chặn lại.

- Hãy để con bé yên. Ông gây cho nó bao nhiêu đớn đau như thế đủ rồi. Ông có thể tìm rượu whisky trong tủ và uống vài hớp đi. Tôi đưa con bé vào phòng cho nó nghỉ, nhưng tôi sẽ trở lại nói chuyện với ông. Vậy ông đừng rời khỏi đây. Ông nghe tôi nói chứ?
- Tôi chờ cha, thừa cha. Cha đặt Meggie lên giường dùm tôi. Trên gác, trong căn phòng sơn màu xanh nhạt xinh xắn, linh mục cởi chiếc áo ngoài và bộ đồ bó sát bên trong của Meggie và đặt cô bé ngồi trên giường, để cởi giày vớ. Chiếc áo ngủ đã được bà quản gia Annie để sẵn trên gối! Linh mục tròng áo qua cổ và kéo phủ xuống thân người Meggie. Sau đó, mới cởi quần lót cho Meggie. Trong thời gian này, cha Ralph kể đủ thứ chuyện đầu đầu cho cô bé nghe, nào là chuyện tầm phào về những cái nút khó cởi, những sợi dây giày khó bảo, những dải vải tháo mãi không ra. Đôi mắt cô bé còn đầy nét kinh hoàng thơ ngây không giải thích được, tất cả rồi ren và đau đớn vượt sức chịu đựng của tuổi cô bé. Meggie như rơi vào khoảng không.
- Bây giờ hãy nằm dài ra, con yêu quý của cha và ráng nhắm mắt ngủ. Cha sẽ trở lại ngay để thăm con. Đừng lo sợ gì. Chúng ta sẽ trở lại tất cả những chuyện này vào ngày mai.

Pady hỏi cha Ralph khi linh mục trở lại phòng khách:

- Con bé đã bình yên chưa?
- Linh mục đưa tay lấy chai rượu whisky trên tủ và rót nửa ly.
- Thành thật mà nói, tôi chưa biết ra sao. Có Chúa chứng giám, tôi muốn hiểu sự bất hạnh tệ hại nhất của người Ái Nhĩ Lan là từ đâu: rượu hay cái tính hay nổi giận bất thường... Cái gì đã xúi giục ông nói lên điều ấy? Thôi, giải thích cũng bằng thừa. Cái tính khí bất thường! Tất nhiên là thế. Tôi đã biết ngay Frank không phải là con của ông khi lần đầu tôi gặp nó.
 - Không có gì thoát khỏi cặp mắt của cha

- Không phải thế. Nhưng chỉ cần có chút óc quan sát trung bình thôi cũng đủ phát hiện những chuyện buồn phiền hay đau khổ mà một số con chiên của Chúa phải gánh chịu.
- Phải chăng cha có được nhiều người ở Gilly yêu mến?
- Có lẽ tôi được như thế nhờ ở gương mặt và vóc dáng - linh mục Ralph trả lời một cách chua chát không thể giữ giọng mình tự nhiên như ý muốn.
- Cha nghĩ như thế à? ý kiến con lại khác, thưa cha. Chúng con yêu mến cha vì cha là một đấng chăn chiên tốt.
- Dù sao thì tôi dính líu quá sâu vào những rắc rối của gia đình ông - Cha Ralph nói hơi lúng túng - ông nên rút ra hết đi những gì đè nặng trong lòng, ông bạn ạ.

Pady vẫn nhìn chăm chăm ngọn lửa đang cháy rực. Lúc này khi cha Ralph bế Meggie lên lầu và đặt cô bé lên giường ông đã ném vào lò sưởi thêm nhiều khúc củi, lòng bị giày xéo bởi sự ăn năn và một đòi hỏi dữ dội muốn làm một điều gì đó. Cái ly rượu như nhảy múa trên tay ông, bởi ông chưa qua cơn xúc động và run bật lên từng chập. Cha Ralph đứng lên, lấy chai rượu và rót đầy vào ly của Pady. Sau khi nốc một hơi, Pady thở dài và lau những giọt nước mắt trên má lúc nào ông không hay.

- Con không hề biết cha của Frank là ai. Chuyện xảy ra trước khi con gặp Fiona. Gia đình của vợ con là một gia đình danh giá ở Tây Tây Lan. Cha của Fiona có một điền trang rộng lớn trồng lúa mì và nuôi cừu, ở gần Ashburton trên Nam Đảo. Tiền nhiều không kể xiết. Fiona là con gái duy nhất của ông ấy. Theo như con biết, ông ấy đã lo trước cho Fiona đủ cả, nào là sang Anh, ra mắt ở triều đình, và lấy một người chồng xứng đáng. Dĩ nhiên Fiona không động một móng tay vào các công việc trong nhà. Cô ta có nhiều người phục vụ... Gia đình sống như vua chúa. Con làm công ở một hãng sữa, đôi khi cũng thấy Fiona từ xa. Cô ấy đi dạo với một thằng bé khoảng 18 tháng. Rồi một hôm, lão James Armstrong tìm con. Ông cho con biết là con gái của ông đã làm nhục gia đình, định đưa cô ấy đi đến một nơi xa thì bà ngoại của Fiona chống lại một cách ồn ào đến mức gia đình buộc lòng vẫn để Fiona ở đó mặc dù có vẻ bất tiện. Nhưng sau này bà ngoại sắp qua đời, không còn ai ngăn cản việc đuổi Fiona và đưa con trai ra khỏi nhà. Con còn độc thân và James bảo con nếu chịu lấy con gái của ông làm vợ và cam đoan chắc chắn với ông ta là sẽ đưa con gái đi khỏi Nam Đảo thì ông sẽ chịu mọi tổn phí và biểu thêm một số tiền là 500 bảng. Thưa cha, đó là cả một tài sản đối với con, hơn nữa con đã chán cái cảnh độc thân. Bao giờ con cũng nhút nhát, không làm được chuyện gì nên thân trong quan hệ với phái nữ. Ý kiến ấy rất tốt đối với con và thẳng thắn mà nói, đưa bé không gây khó chút nào cho con. Bà ngoại của Fiona cuối cùng đoán ra được việc này và cho người đi tìm con. Lúc bấy giờ bà đã bệnh nặng. Bà là một người có uy quyền, tính tình rất khó chịu, nhưng con quả quyết với cha, đó là một người phụ nữ rất đáng kính trọng. Bà kể cho con nghe một chút về Fiona, nhưng vẫn không nói ai là cha của thằng bé. Phần con cũng thấy không cần thiết tìm hiểu xa hơn. Bà buộc con hứa với bà ấy sẽ đối xử tốt với cháu gái của bà... Bà biết rằng Fiona sẽ rời khỏi nhà ngay khi bà nhắm mắt. Và chính bà đã đưa ra ý kiến với James nên tìm cho Fiona một người chồng. Con rất tội nghiệp cho bà cụ; bà rất yêu thương cháu gái của bà. Cha có tin hay không nếu con kể cho cha biết rằng lần đầu tiên con đến gần Fiona, ở khoảng cách nghe được tiếng nói của cô ấy, thì đó là ngày cưới?

- Tôi tin ông - cha Ralph nói khẽ - Pady, thế là ông đã cưới một người vợ có điều kiện trên ông rất nhiều.
- Vâng. Lúc ấy con rất sợ cô ấy, sợ đến chết được. Cô ta đẹp quá, thưa cha... Và cũng rất... xa xôi, chắc cha hiểu con muốn nói gì. Tưởng như cô ta không hiện diện trong nhà mà là một người nào khác ngồi đó.
- Bây giờ bà ấy vẫn còn đẹp, ông Pady ạ. Cha Ralph dịu dàng nói. Tôi có thể nhìn thấy ở Meggie hình ảnh của Fiona trước kia.
- Cuộc sống dành cho Fiona không phải dễ dàng thưa cha, như cha biết đấy, không thể nào khác hơn được. Với con, ít nhất cô ấy được an toàn, không sợ bị đối xử tệ. Phải chờ đến hai năm sau con mới dám... nói thẳng ra, mới dám trở thành chồng thật sự của cô ấy. Con buộc phải tập cô ấy làm bếp, quét nhà, giặt và ủi quần áo. Trước kia cô ấy không biết làm gì hết. Qua suốt bao năm tháng dài mà chúng con ở với nhau, chưa bao giờ cô ấy hé môi một lần thở than nhưng đồng thời cô ấy cũng không bao giờ cười hoặc khóc. Chỉ trong những lúc hết sức riêng tư, trong tình vợ chồng, cô ấy mới để lộ ra những xúc động của mình, nhưng ngay lúc đó cô ấy cũng không nói lời nào. Con rất muốn nghe cô ấy tâm tình và đồng thời lại rất sợ vì con vẫn cảm giác rằng nếu cô ấy tâm tình thì không thể tránh nhắc tới người ấy. Không! Con không nghĩ rằng cô ấy đối xử không tốt với con và mấy đứa nhỏ. Con đã dành cho cô ấy tất cả sự triu mến nhưng hình như tình yêu đã tắt trong lòng cô ấy tự bao giờ. Ngoại trừ đối với Frank. Con đoán chắc rằng cô ấy yêu thương Frank hơn tất cả chúng con cộng lại. Có lẽ xưa kia cô ấy rất yêu cha của Frank. Nhưng con không biết gì về con người ấy, hẳn ta là ai mà tại sao hẳn không thể cưới Fiona?
Cha nhìn hai bàn tay mình, rồi nheo mắt.

- Ô, Pady, cuộc đời quả là khổ cực làm sao! Nhờ ơn Chúa mà tôi đã không dám đi gần hơn cái rìa của cuộc sống. Tôi không có can đảm ôm lấy cuộc sống thật sự trong vòng tay mình.
- Pady đứng lên loạng choạng, hai chân không vững.
- Thế đó, lần này thì con đã làm một điều dại dột. Con đã ép buộc Frank đi khỏi nhà. Fiona sẽ không bao giờ tha thứ con.
- ông không nên nói với bà ấy, Pady à. Không, không nên nói. Cứ giải thích đơn giản với bà rằng Frank đã đi theo đoàn võ sĩ, thế thôi. Bà ấy dư biết rằng từ lâu tính tình Frank đã như thế và bà ấy sẽ tin ông.
- Con không thể nói dối như thế, thưa cha! Pady kêu lên, sững sờ.
- Cần nói như thế, Pady. Bà ấy đã đau khổ và bị dẫn vật như thế chưa đủ sao? Đừng gây thêm bất hạnh cho bà ấy nữa.

Trong lòng mình, cha Ralph nghĩ: biết đâu?

- Rất có thể cuối cùng bà ấy sẽ dồn tình yêu dành cho Frank sang ông và cho con người bé nhỏ đang nằm trên lầu...
- Cha tin như thế?
- Rất có thể: Nhưng chuyện xảy ra tới nay phải được giữ bí mật giữa hai chúng ta.
- Nhưng còn... Meggie? Con bé đã nghe hết.
- ông đừng lo về phần Meggie. Tôi sẽ liệu. Tôi không nghĩ rằng Meggie hiểu được câu chuyện xảy ra. Nó sẽ nghĩ chỉ là một cuộc cãi vã giữa ông và Frank. Tôi sẽ tìm cách làm cho Meggie hiểu rằng kể lại cho mẹ nó nghe chuyện cãi vã giữa cha và anh chỉ làm cho mẹ đau khổ thêm. Hơn nữa theo tôi nhận xét, Meggie cũng ít khi nói chuyện với mẹ nó (ông đứng lên). Ông hãy đi ngủ đi Pady. Nhớ đừng quên giữ cho sắc mặt của mình thật bình thường vào sáng mai khi ông trở lại làm việc với nữ hoàng Mary.

Meggie vẫn không ngủ, nằm dài, hai mắt mở to dưới ánh sáng của ngọn đèn đặt ở đầu giường. Linh mục ngồi ở mép giường và nhận ra rằng tóc của cô bé vẫn còn thất bím. Một cách thận trọng, ông tháo chiếc dải màu xanh nước biển và nhẹ nhàng gỡ từng lọn tóc cho đến khi cả mái tóc dợn sóng, vàng óng ả nằm trải ra gối.

- Anh Frank đã đi rồi, Meggie - ông nói.
- Con biết, thưa cha.
- Con có biết tại sao không, con thân yêu?
- Có chuyện ấu đả với ba.
- Con tính sao?
- Con sẽ đi theo Frank. Anh ấy cần con.
- Không thể được, Meggie bé nhỏ của cha.
- Được chứ thưa cha. Con muốn đi tìm anh ấy đêm nay, nhưng đôi chân của con rã rời và con rất sợ bóng đêm. Nhưng sáng mai, con sẽ đi tìm anh ấy.
- Không nên Meggie ạ. Con phải biết, Frank có cuộc sống của anh ấy, và đã đến lúc anh ấy phải ra đi. Cha biết là con không muốn cho anh ấy đi, nhưng đã từ lâu, anh ấy muốn thế. Con không nên ích kỷ. Phải để cho anh ấy chọn cuộc sống theo ý thích. Khi chúng ta lớn lên, ý muốn được sống ở ngoài cái gia đình mà ta đã được nuôi nấng là chuyện bình thường và đúng đắn. Frank đã trưởng thành, con có hiểu những lời cha nói không Meggie?

Đôi mắt cô bé nhìn thẳng vào mặt linh mục. Một đôi mắt mỗi một, đau đớn và không còn chút nào là trẻ con.

- Con biết, cô bé thì thầm. Frank đã muốn đi từ lâu khi con còn nhỏ xíu. Nhưng rồi anh ấy không đi được. Ba đã bắt anh đem trở về nhà và buộc anh ấy tiếp tục sống với tụi con.
- Nhưng lần này thì ba con không thể đem anh ấy về nữa, Frank đã đi thật sự rồi Meggie. Anh ấy sẽ không trở về.
- Con sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa sao?
- Cha không biết được - cha Ralph trả lời thành thật - Cha vẫn muốn nói với con để con yên lòng là anh ấy sẽ trở về, nhưng không ai có thể đoán được tương lai, Meggie, kể cả các linh mục. Con không nên nói cho mẹ con biết chuyện cãi vã giữa ba và anh Frank, nghe không Meggie? Điều đó sẽ làm cho mẹ thêm đau buồn; mẹ con hiện không được khỏe.
- Bởi vì mẹ sắp có em bé?
- Sao con biết.
- Mẹ rất thích làm nỡ ra các em bé. Và mẹ đã cho nỡ nhiều em bé rất dễ thương, thưa cha. Ngay cả khi mẹ không được khỏe. Con sẽ cho nỡ ra một em bé như Hal. Như thế con sẽ thấy bớt nhớ Frank hơn.
- Sự sinh sản - cha Ralph nói một mình. Chúc con may mắn, Meggie. Nhưng chuyện gì xảy ra nếu con không làm nỡ ra được một em bé?

- Con vẫn có Hal, giọng nói của Meggie đầy vẻ buồn ngủ, đầu nép vào gối, cha ơi, còn cha sẽ không đi chứ?
- Một ngày nào đó, rất có thể; nhưng bây giờ thì chưa, Meggie ạ, con đừng lo nghĩ. Cha có cảm giác là cha sẽ ở Gilly lâu, rất lâu - Cha Ralph trả lời, hai mắt vương buồn.

Chương 9

Không thể khác hơn, Meggie phải trở về nhà. Fiona cần sự giúp đỡ của cô bé. Stuart còn lại một mình ở tu viện Gilly, bắt đầu một cuộc tuyệt thực, cuối cùng cũng đã trở về nhà.

Khi gặp lại mẹ, cô bé tưởng như bị một sức nặng khủng khiếp đè nặng người mình; cô có biết đâu đó là dấu hiệu của sự rời bỏ tuổi thơ và là sự cảm nhận rất sớm thân phận người phụ nữ. Bên ngoài, Fiona không thay đổi, ngoại trừ cái bụng, nhưng bên trong, tất cả đều chậm lại như một chiếc đồng hồ treo tường cũ kỹ với cái quả lắc mỗi lúc một mỗi một cho đến khi ngừng hẳn.

Chú bé con tóc màu hung chạy lăng xăng khắp nhà đụng vào bàn ghế, nhưng Fiona không ép nó vào một khuôn khổ kỷ luật nào. Bà vẫn tiếp tục công việc như lâu nay - đi lại giữa nhà bếp, nơi giặt quần áo và bồn rửa chén - như trên đời không còn gì khác hơn để làm.

Không ai nhắc tới tên của Frank nhưng cứ sáu tuần một lần, Fiona ngược nhìn lên khi nghe tiếng kèn đồng báo hiệu chiếc xe phát thư đến. Bà vui lên một lúc. Nhưng khi bà Smith đã trao thư từ cho Fiona và không thấy có thư nào của Frank thì nổi xót xa lại xâm chiếm lấy bà rồi tắt lịm đi.

Có thêm hai người mới trong nhà. Fiona cho ra đời một lúc hai đứa con trai tóc hung. James và Patrick mà trong nhà gọi một cách thân yêu là Jimes và Patsy. Bé Hal thì chỉ biết có Meggie, nó không muốn ai khác.

Chương 10

Cha Ralph quan sát Meggie một cách triu mến. Cô bé đang chải mái tóc màu hung và uốn lọn cho Patsy đứng không vững trên hai chân bé nhỏ, trong khi Jimes đứng kế bên chờ đến phiên mình. Cả hai nhìn chị bằng cái nhìn đầy thương yêu. Đúng là một bà mẹ tí hon. Tấm lòng ấy phải là một đức tính bẩm sinh ở Meggie - cha Ralph nghĩ thầm. Trong một lúc cha Ralph bị thu hút bởi cảnh thân mật dễ thương này. Ông thả lỏng chiếc roi da xuống đôi giày bốt đầy bụi, rồi đưa mắt u buồn nhìn qua hiên, hướng về tòa nhà lớn khuất sau những cây bạch đàn và các thứ cây leo khác, biệt lập với căn nhà của người quản lý và cuộc sống còn lại của điền trang. Giữa cái mạng lưới nhện rộng bao la ấy, con nhện già đang toan tính giăng ra một kẻ nào nữa?

- Cha ơi, cha không nhìn đây! Meggie kêu lên trách móc.
- Cha xin lỗi con! Cha đang suy nghĩ.

Ông quay lại nhìn Meggie đúng lúc cô bé vừa chải xong cho Jims. Cả ba đang theo dõi ông, chờ cái lúc ông nghiêng mình xuống để bế hai chú bé con sinh đôi, mỗi đứa một bên hông.

- Chúng ta hãy cùng nhau thăm bà Mary, ông nói.

Meggie đi theo sau cha Ralph trên con đường dẫn đến ngôi nhà lớn, một tay cầm cây roi da của linh mục và một tay dắt cương con ngựa có lông hai màu. Còn linh mục bế hai đứa bé không có vẻ gì mệt nhọc mặc dù từ đó đến tòa nhà lớn xa hơn một cây số rưỡi.

Vào phía sau nhà bếp, cha Ralph lần lượt trao hai đứa bé cho bà Smith đón nhận chúng một cách sung sướng. Cha đi thẳng ra nhà trước, Meggie theo bên cạnh. Mary Carson đang ngồi trên chiếc ghế bành đặc biệt cho mình. Lúc này, bà ít khi rời khỏi ghế, hơn nữa, sự có mặt của bà cũng không còn cần thiết vì Pady lo liệu tất cả một cách giỏi giang.

Khi cha Ralph bước vào, cầm tay Meggie, thì cái nhìn đầy ác cảm của bà già buộc ngay cô bé phải nhìn xuống đất; cha Ralph nghe được tiếng tim đập nhanh của Meggie, càng nắm chặt cổ tay của cô bé truyền sang nó niềm an ủi và sự âu yếm. Cô bé nghiêng người xuống chào một cách vụng về, miệng áp úng mấy câu thưa gửi.

- Cô bé đi ngay ra phía sau nhà bếp chơi. Cháu uống trà với bà Smith, Mary Carson ra lệnh một cách lạnh lùng.
- Tại sao bà không thương nó? Cha Ralph vừa hỏi vừa buông mình xuống chiếc ghế mà ông hiểu rằng Mary Carson dành cho ông.
- Bởi vì cha thương nó, bà trả lời.
- Thôi đi!

Cha Ralph phản đối, lần thứ nhất thấy mình ở vào thế yếu

- Con bé chỉ là đứa trẻ cô độc, bà Mary ạ.
- Nhưng cha đã không nhìn nó dưóc góc cạnh đó, chính cha cũng biết điều ấy.

Cặp mắt xanh đẹp nhìn bà một cách mỉa mai; ông cảm thấy thoải mái hơn.

- Bà nghĩ rằng tôi có những quan hệ tội lỗi với trẻ con? Dù sao tôi cũng là linh mục.
- Trước hết cha là một người đàn ông, Ralph de Bricassart! Làm linh mục chỉ mang đến cho cha một cảm giác an toàn, có thể thôi.

Bất ngờ và bối rối, cha Ralph cười. Không hiểu vì sao, ông cảm thấy thấy mình bất lực, không có khả năng so gươm với bà ngay hôm đó; hình như bà đã khám phá ra chỗ nhược của chiếc áo giáp và bà đã bơm vào đấy nọc độc của con nhện. Có lẽ ông đã thay đổi nhiều, đã già đi, chấp nhận thích nghi với cuộc sống lu mờ ở Gillabone. Ngọn lửa tắt dần trong lòng ông hay là nó đã cháy lên với một niềm say mê khác?

- Tôi không phải là một người đàn ông, ông vặn lại, tôi là linh mục...
- Ồ, Ralph, cha đã thay đổi nhiều quá, bà chế diễu, phải chăng tôi đang nghe chính đức Hồng Y De Bricassart nói?

- Không hề có chuyện đó, ông nói với cái nhìn có một thoáng tuyệt vọng che khuất, tôi không nghĩ rằng tôi còn muốn tiến lên trên tần cao ấy.

Bà Mary cười lớn, người nghiêng ra trước rồi ngả ra sau trên chiếc ghế bành, nhưng không một giây lơ quan sát cha Ralph.

- Có thật thế không Ralph? Cha không còn muốn nữa? Thế thì, tôi sẽ để cho cha mốc meo ở đây thêm một thời gian, nhưng rồi cái ngày đền tội của cha sẽ đến, không thể nghi ngờ. Tôi là hiện thân Quỷ Xa tăng đối với cha và tôi sẽ hiến dâng cho cha... Thôi, tôi đã nói đủ rồi! Nhưng đừng có nghi ngờ, tôi sẽ bắt cha chịu sự nhục hình. Cha là người đàn ông hấp dẫn nhất mà tôi gặp. Cha ném cái đẹp của cha lên đầu chúng tôi, đồng thời lại khinh miệt những sự yếu đuối của chúng tôi. Nhưng tôi nhất định sẽ ghim cha lên tường và bằng cách khai thác chính những chỗ yếu của cha, tôi sẽ buộc cha tự bán mình như một con điếm son phấn lòn lợt. Cha có tin như thế không?

Ông bật ngửa ra sau, cười.

- Tôi không nghi ngờ là bà sẽ thử làm việc ấy nhưng tôi không tin bà hiểu tôi như bà tưởng.
- Không hẳn. Thời gian sẽ trả lời cha. Ralph, chỉ có thời gian thôi. Tôi đã già, với tôi không còn gì khác hơn là sự chờ đợi.
- Thế thì bà nghĩ tôi có cái gì khác hơn à? ông hỏi lại.

Cũng là thời gian mà thôi, bà Mary, chỉ có thời gian. Thời gian, cát bụi và muỗi mòng. Một hôm, bé Hal ho; hơi thở khó, mặt nhợt từng lúc và sức khỏe xuống rất nhanh. Pady lên nhà lớn gọi điện thoại nhưng bác sĩ lại ở cách đây hơn 60 cây số và ông ta đang đi thăm một bệnh nhân khác. Meggie không tin Hal sẽ chết, ngay cả khi Fiona và Pady quỳ bên giường, tuyệt vọng, đọc kinh cầu nguyện cho Hal. Nửa đêm, Pady gỡ hai tay của Meggie đang ôm Hal rồi bế thân xác nhỏ bé cứng đơ của Hal đặt nhẹ nhàng lên giường. Bấy giờ, Meggie choàng mở mắt. Cô bé đã thiếp đi lúc Hal không còn giẫy giụa nữa.

- Ba ơi, Hal có đỡ không bà Pady lắc đầu.
- Không, Meggie ạ. Hal không đỡ chút nào như con mong, em đã yên nghỉ rồi. Hal đã trở về với Chúa, thế là không còn đau khổ nữa.
- Không, ba ơi, em không chết. Không thể thế được...

Meggie ngồi trên ghế hai tay đặt lên đầu gối. Hal thuộc về cô bé nhưng Hal đã chết. Chú Hal mà Meggie đã thương yêu, săn sóc, dỗ ngủ nay đã không còn. Cha Ralph đã bắt gặp Meggie như thế khi bước vào nhà cùng

với một bác sĩ đi theo. Sau đó không lâu thì bác sĩ đi ra. Ông không thể làm gì khác hơn vì ở cách quá xa bệnh viện, phương tiện y tế lại thiếu.

Sau đó, nhiệm vụ của cha Ralph cũng xong. Pady tìm Fiona, còn Bob và các anh trai của Meggie thì xuống xưởng mộc để đóng cái hòm. Quên rằng mình đang choàng chiếc khăn lễ màu tím trên cổ, cha Ralph cúi xuống thổi bếp bùng lên. Ông vặn thấp ngọn đèn đặt trên bàn phía sau rồi ngồi trên chiếc ghế dài đặt trước mặt Meggie để có thể quan sát cô bé rõ hơn. Meggie đã lớn; cô bé đã mang hia bầy dậm, có khả năng bỏ lại cha Ralph đằng sau. Ông cảm thấy mình ngày càng rối loạn lên dữ dội khi nhìn lại cả chiều dài của một cuộc đời đầy rẫy những hoài nghi và ám ảnh. Nhưng ông sợ cái gì? Cái gì đã làm cho ông nghĩ rằng nếu nó xuất hiện thì ông không thể đối đầu? Ông có thể vững vàng với những người khác; Ông không sợ; nhưng nơi ông, sự chờ đợi cái điều không thể giải thích ấy đang len vào trong ý thức của ông, giữa lúc mà ông ít chờ đợi nhất thì ông biết sợ. Trong khi ấy Meggie, sinh ra sau ông 18 năm, đang lớn lên, bước trước ông rất xa. Meggie không phải là một nữ thánh, càng không phải là một cô bé gái như mọi cô bé gái khác. Meggie không bao giờ than vãn, lại có cái đức tính bẩm sinh - hay đó là một bất hạnh - là chịu đựng. Trước bất cứ chuyện gì hoặc xấp xảy ra cô bé đều đối đầu và chấp nhận hết để đốt cháy thêm ngọn lửa trong lòng. Hay là ý tưởng mà ông đã có về Meggie chỉ là tấm gương phản chiếu những ảo tưởng của chính ông. “Ồ, *Meggie*” ông thì thầm với một tiếng thở dài bất lực.

Meggie quay lại nhìn cha Ralph đột ngột và từ niềm đau khổ tột cùng, cô bé mỉm cười như gửi đến cha Ralph một nụ hôn yêu thương tuyệt đối, tràn trề, không ẩn giấu bất cứ điều gì kể cả những điều cấm kỵ và ức chế của một người phụ nữ chưa có thế giới riêng tư, còn ngây thơ của Meggie. Để yêu như thế làm cho cha Ralph bàng hoàng, như bị thiêu đốt; ông đã phải xin Thượng đế - dù cho trước đây lắm lúc ông đã nghi ngờ sự hiện hữu - hãy biến ông thành bất cứ một con người nao khác trong cuộc đời này, miễn là không phải Ralph de Bricassart. Có phải chẳng chính đó là điều không thể giải thích trong ông? “*Thượng đế ơi, tại sao tôi lại yêu thương cô bé đến thế?*” Nhưng cũng như mọi khi, không có ai trả lời cho ông.

Raph ngồi im trước mặt, Meggie vẫn tiếp tục mỉm cười với ông... Cuộc sống tiếp diễn theo cái vòng tuần hoàn vĩnh cửu, đều đặn của trái đất, mùa hè kếp tiếp mang những cơn mưa đến làm đầy con suối và các bồn chứa, tưới mát những rễ cây khát nước, giữ chặt trên mặt đất những cơn bụi điên cuồng. Bọn đàn ông mừng rỡ muốn khóc khi làm những công việc mùa vụ, yên tâm không phải mất công chở cỏ khô để nuôi cừu. Drogheda biệt lập với thế giới còn lại, chỉ có đọc sách là cách tiếp xúc duy nhất với bên ngoài. Nhưng không như Wahine có thư viện lưu động, ở đây chỉ trông cậy vào Ralph. Ông cung cấp cho các gia đình ham đọc ở Drogheda những quyển sách lấy từ tủ sách của chính ông và của tu viện.

Vào thời đó, cuốn sách ướm át nhất cũng chỉ dám tả một nụ hôn trong sáng, chứ không đi xa hơn. Trong sự biệt lập ấy, Meggie hoàn toàn không hiểu được cả cái ý nghĩa của khái niệm những thực tế của cuộc sống vì rằng điều kiện thực tế đã ngăn chặn mọi ngã đường khám phá. Cha của cô dựng lên một rào chắn kiên cố giữa đàn ông phụ nữ trong gia đình; các đề tài như gây giống hay giao phối của súc vật không bao giờ được đề cập trước mặt Meggie và đàn ông không bao giờ xuất hiện trước mặt cô bé mà không ăn mặc đàng hoàng. Loại sách có khả năng soi sáng một chút gì đó cũng không tới Drogheda. Meggie không có bạn gái cùng lứa tuổi để tăng thêm sự hiểu biết. Cuộc sống của cô bé chỉ quanh quẩn vào những công việc trong nhà và những vùng lân cận, hoàn toàn không có một hoạt động nào dính dáng đến giới tính. Các sinh vật ở vùng đất này đều không sinh đẻ. Mary Carson không gây giống ngựa; bà mua ngựa của Martin Jang ở Bugela. Ở trang trại có một con bò rừng, con vật hung dữ không cho mọi người bén mảng tới. Mấy con chó thì bị cột trong chuồng; lấy giống được coi như một công việc khoa học và diễn ra dưới mắt lành nghề của Pady và Bob. Thời giờ không phải để chăm sóc mấy con heo, và lại Meggie cũng rất ghê tởm chúng dù phải nuôi.

Nói cho đúng là Meggie không có thời giờ cần thiết để nghĩ đến bất cứ chuyện gì ngoài hai đứa em trai. Sự dốt nát này kéo theo sự dốt nát khác; một cơ thể và một bộ óc không được kéo ra khỏi cơn ngủ thì cứ tiếp tục ngủ, mặc các sự kiện mà con người vừa mở mắt đã ghi nhận được tất cả. Vài hôm trước sinh nhật lần thứ 15 của Meggie, giữa cái nóng oi bức của mùa hè lên đến gần cực điểm, Meggie bỗng chú ý thấy những vết nâu nâu từng vệt dính trong quần lót. Sau đó một hai hôm không thấy gì nữa nhưng sáu tuần sau, các vết ấy lại xuất hiện trở lại. Sự mắc cỡ ở Meggie biến thành sợ hãi. Lần đầu, cô nghĩ là do mình giặt quần áo không sạch, nhưng qua lần xuất hiện thứ nhì, sự hoài nghi không cho phép nữa, chắc chắn không thể chối cãi đây là máu. Meggie không có một chút khái niệm gì về nguyên nhân sự chảy máu ấy nhưng cô tưởng tượng là nó chảy ra ở phía sau. Sự chảy máu rỉ rả ấy biến đi sau ba ngày và không trở lại trước hai tháng sau; Meggie lén

lút giặt quần lót, không ai hay biết vì ngày thường cũng chính Meggie đảm trách phần giặt giữ quần áo cho mọi người trong nhà. Hiện tượng chảy máu lần kế tiếp kèm theo sự đau đớn, sự đau đớn nhiều nhất từ trước tới nay, hơn cả những cơn đau dạ dày. Và lần này, máu chảy cũng nhiều, thật nhiều. Cô ăn cấp vài miếng tã lót cũ của hai em trai sinh đôi và đặt ở trong quần lót, với nỗi lo sợ kinh khủng máu có thể chảy ra tới bên ngoài. Cái chết đã mang Hal đi được Meggie hiểu như sự xuất hiện của một hiện tượng siêu tự nhiên, nhưng còn cái gì đó đang chảy âm ỉ từ trong người của Meggie thì lại gây cho cô một nỗi kinh hoàng. Bằng mọi cách Meggie phải đi tìm mẹ hoặc cha để thông báo rằng mình sắp sửa chết do một bệnh tật nhục nhã, khó nói cho ai biết.

Chỉ duy nhất với Frank, cô mới có thể thổ lộ nỗi lo âu của mình, nhưng giờ đây anh ấy đang ở quá xa và không biết cách nào mà tìm. Meggie có nghe những người phụ nữ lớn tuổi giữa lúc uống trà đã nói với nhau về những khối u và ung thư, về những cái chết khủng khiếp của những người bạn và những người bà con sau những tháng dài đau đớn. Và Meggie tin rằng một hiện tượng tương tự cũng đang ngốn bên trong cơ thể âm ỉ, tiến sâu vào trái tim hoảng hốt của Meggie ôi, cô bé không muốn chết chút nào! Những hiểu biết tương đối về cái chết lại rất mơ hồ đối với Meggie nhưng cô rất sợ hãi và không bao giờ muốn chết. Meggie không thể tưởng tượng được mình sẽ ra sao trong cái thế giới bên kia. Với Meggie, tôn giáo chẳng khác gì một loạt luật lệ hơn là cuộc sống tinh thần, do đó tôn giáo không giúp gì được cho cô cả. Sự lặng lẽ xâm chiếm Meggie, sự yên tĩnh ấy không thể so sánh với nỗi cô độc êm đềm và mơ mộng của Stuart. Ở Meggie sự lặng lẽ đó có cả chút sợ hãi sừng sốt của một con thú bị rấn thối miên. Khi có ai hỏi đột ngột, Meggie giật nảy người, nếu các đứa em trai gọi Meggie bằng cách hét to lên, Meggie sẽ chạy hốt hoảng và tự trách mình sao sơ sót. Và cứ mỗi khi lợi dụng được giây phút hiếm hoi ngơi nghỉ, Meggie liền chạy nhanh ra nghĩa trang để tìm lại Hal, cái chết duy nhất mà cô được biết. Mọi người đều nhận ra sự thay đổi ở Meggie nhưng đều coi đó là một hiện tượng phát triển bình thường của lứa tuổi. Cô bé giấu kín một cách tài tình nỗi cô đơn tuyệt vọng. Không ai có thể hiểu những gì xảy ra bên trong Meggie.

Không có một biểu lộ nào, và sự kín đáo đó được giữ cho tới cùng. Từ Fiona đến Stuart, qua Frank, không biết bao nhiêu điều đã xảy ra. Thế mà, trong những chuyến thăm Drogheda thường xuyên, cha Ralph đã nhận ra sự thay đổi ở Meggie; sự thay đổi ấy trùng hợp với diễn biến rất dễ thương ở người phụ nữ; nó làm giảm đi các hoạt động vì lo lắng rồi âu sầu. Một sự sa sút về thể xác lẫn tinh thần đập vào mắt cha Ralph. Meggie lần tránh mọi người. Cha Ralph không muốn thấy Meggie biến thành một Fiona thứ hai. Gương mặt nhỏ bé thu lại chỉ còn thấy rõ đôi mắt, đôi mắt mở to như hướng về một viễn ảnh khủng khiếp nào. Da màu sữa, trước đây đầy đặn, không hề bị rám nắng, cũng không có vết tàn nhang, đang càng lúc càng tăng lên. Nếu cái đà này cứ tiếp tục, cha Ralph nghĩ thầm, một ngày nào đó Meggie sẽ tự đâm mình, vát vường trong tia sáng hiu hắt màu nâu, lờ mờ, rất khó nhận ra bằng mắt, giữa những chiếc bóng đan lên nhau và những vết đen đang lan dần lên bức tường trắng.

Thế là cha Ralph quyết khám phá điều ấy ở Meggie, dù phải dùng biện pháp mạnh. Vào lúc đó, Mary Carson tỏ ra khó chịu và ghen tuông từng lúc mỗi khi cha Ralph ở lại tại nhà Pady. Một hôm, ông thoát ra được sự kèm kẹp của Mary Carson và săn tìm cho được Meggie, cuối cùng gặp cô trong nghĩa trang nhỏ, núp nắng dưới một bức tượng thánh. *“Meggie đang nhìn nét mặt nhợt nhạt của bức tượng, trong khi đó chính gương mặt của cô biểu lộ nét sợ hãi, một sự tương phản giữa xúc cảm và vô cảm trơ trơ”*, cha Ralph nghĩ thầm như thế. Nhưng mình ở đây làm gì, chạy theo đuôi cô ta như một con gà mẹ già nua, trong khi Fiona hoặc Pady có trách nhiệm tìm hiểu những nguyên nhân âu lo của con gái. Nhưng cha mẹ của Meggie đã không nhận thấy gì khác, họ ít quan tâm đến con gái, trong khi cha Ralph lại dành cho Meggie thật nhiều tình cảm. Hơn thế, với cương vị một linh mục, cha Ralph còn có trách nhiệm an ủi những tâm hồn đau khổ cô đơn và tuyệt vọng. Ông không thể chịu đựng nổi khi thấy Meggie đau khổ, nhưng tai hại là ông đã ngày càng gần gũi với Meggie qua một loạt sự kiện rắc rối chồng lên nhau. Với Meggie, ông đã hẳn sâu biết bao sự việc và kỷ niệm, do đó ông cảm thấy sợ. Tình thương của ông dành cho Meggie và bản chất linh mục của ông, thúc đẩy ông phải sẵn sàng mang lại mọi sự giúp đỡ về mặt tinh thần mà đúng ra mọi người đều có quyền chờ đợi ở ông. Ông phải tự chiến đấu để thấy rõ hơn là mình có trách nhiệm với Meggie cũng như với bất cứ ai khác.

Nghe tiếng chân đi trên cỏ, Meggie quay lại, hai tay đặt chéo trên đùi, mắt nhìn xuống. Cha Ralph đến ngồi bên cạnh cô, tay bó gối. Chiếc áo choàng không được kín đáo làm tăng vẻ đẹp cái thân thể bên trong của cha. *“Thối lui cũng vô ích”*, ông nghĩ thầm. Nếu muốn, Meggie có thể tránh né ông.

- Có chuyện gì đó hờ Meggie?
- Không có chi thưa cha.
- Cha không tin lời con.

- Con xin van cha, con xin van cha! Con không thể nói với cha chuyện này được.
- Ô, Meggie thương yêu! Cô gái thiếu đức tin! Con có thể nói với cha tất cả. Chính vì thế mà cha có mặt tại đây. Chính vì thế mà cha là linh mục. Cha là người đại diện đã được Chúa lựa chọn trên trần gian. Cha nhân danh Chúa mà nghe con nói, nhân danh Người ta có quyền tha thứ cho con. Nghe đây Meggie bé nhỏ của ta, không có điều gì ở trên trần thế này mà Chúa và ta không thể tha thứ. Con phải nói cho ta biết điều gì làm con băn khoăn, con thương yêu. Ngày nào ta còn trên đời này, ta sẽ luôn tìm cách giúp đỡ con, che chở con. Nếu con muốn thì cha sẽ như một thiên thần hộ mệnh, chắc chắn đáng tin cậy hơn so với bức tượng đá cẩm thạch mà con nhìn thấy. Nếu con thương yêu ta, hãy nói cho ta biết cái gì làm con lo lắng.
- Thừa cha, con sắp chết, cô gái vừa nói vừa vịn hai tay, con bị ung thư.

Suýt nữa ông cười to lên vì gánh nặng trong lòng bỗng chốc trút bỏ hết; nhưng liền đó nhìn kỹ làn da mịn, hơi xanh, hai cánh tay nhỏ gầy của Meggie, trong lòng ông nổi lên một thèm muốn ghê gớm được khóc và hét to lên, oán giận cả trời đất trước một bất công như thế. Không, Meggie không tự mình tưởng tượng ra chuyện khủng khiếp ấy mà không dựa vào một nguyên nhân nào đó, có thể có một lý do.

- Điều gì khiến cho con tin như thế, quả tim bé nhỏ của cha?

Phải một lúc khá lâu, cô mới kể lại và khi ấy, cha Ralph phải nghiêng đầu về phía gần môi Meggie. Ông lặp lại một cách máy móc tư thế của một linh mục trước một con chiên đang xưng tội: lấy tay che mặt để mắt cô gái không trông thấy mình, còn tai sẵn sàng nghe những lời xưng tội.

- Cách đây sáu tháng thừa cha, chuyện ấy bắt đầu xảy ra. Con bị đau bụng dữ dội, nhưng không phải đau bụng như khi ăn không tiêu đâu... Rồi... Cha ơi... rất nhiều máu chảy ra.

Cha Ralph ngửa đầu ra sau, cử chỉ mà không bao giờ có trong những lúc nghe xưng tội; ông nhìn đầu Meggie cúi xuống vì xấu hổ. Biết bao xúc động dấy lên khiến cho ông không thể lấy lại sự bình tĩnh. Lạ thật. Ông cảm thấy nhẹ nhõm, hết sức dễ chịu, rồi sau đó ông lại giận Fiona, mẹ của Meggie. Ông thán phục và kinh ngạc khi nghĩ đến cô gái bé bỏng ấy lại có thể chịu đựng một cực hình dai dẳng, một sự khó chịu như thế mà không hình dung được là cái gì. Ông đã từng nghe những chuyện tương tự như chuyện Meggie kể trong suốt cuộc đời linh mục. Mỗi thành phố cha từng ở lại, từ Dublin đến Gillabone, đều có những cô gái hư hỏng len vào phòng xưng tội kể về những chuyện bịa đặt cứ như là thật với mục đích duy nhất là khơi dậy cái điều mà họ tò mò nhất ở một linh mục là tính sung mãn của người đàn ông. Tất cả đám con gái đó không chịu nhìn nhận rằng họ hoàn toàn thất bại trong toan tính này. Họ thì thầm kể lại nào là họ đã bị hãm hiếp như thế nào, gọi lên những trò cấm kỵ giữa họ với những đứa con gái khác, những chuyện dâm dăng và ngoại tình; một vài cô trong bọn, óc tưởng tượng phong phú hơn, đến mức kể tỉ mỉ những chi tiết làm tình với một linh mục. Thế mà cha Ralph vẫn nghe, hoàn toàn không xao xuyến mà chỉ thấy kinh tởm và xót xa cho họ. Cha đã trải qua cuộc sống khắc khổ ở tu viện. Hơn thế nữa với một con người thuộc tầm cỡ ông, bài học ấy ông tiêu hóa không khó khăn lắm. Nhưng trong tất cả các trường hợp đã qua, chưa bao giờ các cô gái lại nói về những chỗ yếu của thân xác, làm hạ phẩm giá của họ.

Dù hết sức cố gắng nhưng cha Ralph không thể ngăn chặn máu trong người nóng lên. Mặt ửng đỏ; cha Ralph quay đầu đi và úp mặt trong tay, chống chọi lại sự hổ thẹn lần đầu làm đỏ mặt ông. Nhưng tất cả những chuyện ấy không giúp gì cho cô gái bé Meggie. Khi biết chắc rằng sắc mặt của mình đã trở lại bình thường, cha Ralph đứng dậy, nâng Meggie lên và đặt cô gái ngồi trên bệ đá cẩm thạch để cho mặt của Meggie cao ngang với ông.

- Meggie hãy nhìn cha. Đừng làm thế, hãy nhìn thẳng cha.

Meggie ngước lên với đôi mắt của con thú bị săn và thấy linh mục mỉm cười; tâm hồn cô cảm thấy nhẹ nhàng một niềm an ủi vô hạn. Cha sẽ không mỉm cười như thế nếu cô sắp chết. Meggie biết rất rõ cha Ralph chẳng bao giờ giấu diếm tình cảm của ông.

- Meggie, con không biết đâu và con cũng không bị ung thư. Đúng ra ở cương vị này cha không thể giải thích chuyện gì đã xảy ra nhưng cha nghĩ rằng cha phải làm thôi. Đáng lý mẹ con hải nói cho con biết từ lâu, chuẩn bị cho con sẵn sàng đón nhận hiện tượng ấy. Cha không thể nào hiểu được tại sao mẹ con không làm như vậy.

Cha Ralph liếc nhìn bức tượng thánh bằng cẩm thạch đứng sững trên cao, rồi cười như tắt nghẹn.

- Lạy chúa! Chúa giao cho con một nhiệm vụ không dễ dàng. Đây Meggie thân yêu, với năm tháng, khi con lớn lên, rồi già đi và khi con biết được nhiều hơn về những thực tế của cuộc sống, con sẽ nhớ lại cái ngày này mà không khỏi khó chịu, hổ thẹn nữa là khác. Nhưng đừng giữ kỷ niệm này làm gì, Meggie ạ. Tất cả chuyện này chẳng có gì lạ xấu hổ và chẳng có gì ngượng ngập cả. Lúc này, cũng như mọi khi, cha chỉ là công cụ ở trần thế, cha không có quyền nghĩ đến nhiệm vụ nào khác. Con đã quá sợ hãi, con cần sự giúp đỡ, và Đức Chúa Trời đã ban cho con sự giúp đỡ qua đại diện của Người là ta. Con nên nhớ điều ấy, Meggie ạ. Cha là tôi

tớ của Chúa và những gì cha nói đều nhân danh Chúa. Chuyện xảy ra với con là chuyện đã xảy ra với tất cả mọi phụ nữ, Meggie, mỗi tháng một lần và kéo dài trong nhiều ngày, con sẽ thấy ra máu. Thường chuyện đó xuất hiện ở tuổi 12, 13... Con đã mấy tuổi?

- Thưa con mười lăm!

- Mười lăm à? Con đã mười lăm? Cha Ralph lắc đầu không tin, nhưng thôi, con đã nói với cha thì cha không nghi ngờ gì. Với cái tuổi mười lăm chuyện ấy xảy ra như thế là trẻ. Hiện tượng này sẽ diễn mỗi tháng cho đến khi con trên 50 tuổi. Với một số người nó xuất hiện đều đặn theo chu kỳ tuần trăng, với một số khác có thể không đều đặn. Với người này không bị đau đớn, với người khác thì ngược lại. Người ta không biết được tại sao sự khác nhau ấy. Nhưng đó là dấu hiệu trưởng thành của con. Con có hiểu trưởng thành là gì không?

- Con biết chứ, thưa cha. Con đọc sách! Trưởng thành có nghĩa là con đã lớn.

- Tốt. Giải thích như thế cũng khá đủ. Khi nào ra máu là người phụ nữ còn có thể có con. Đó là sự kết tục nòi giống. Vào thời kỳ trước khi xảy ra tội tổ tông, hình như Eva không có kinh nguyệt. Kinh nguyệt là tên gọi hiện tượng đã xảy đến với con, Meggie. Nhưng khi Adam và Eva phạm tội, Chúa Trời đã trừng phạt người phụ nữ nặng hơn vì rằng trong sự sa ngã ấy, người phụ nữ có tội nhiều hơn, chính họ đã cám dỗ người đàn ông. Con có nhớ những lời giảng trong kinh thánh không? Người sẽ sinh đẻ trong đau đớn, có nghĩa là Chúa muốn rằng đối với người phụ nữ, tất cả những gì liên quan đến việc sinh đẻ đều là nguồn gốc của mọi tội lỗi. Đó là những niềm vui sướng thật lớn lao nhưng đồng thời cũng là những đau đớn tận cùng. Đó là phần số của con người, Meggie ạ, con phải cam chịu như vậy.

Meggie không biết rằng cha Ralph cũng sẵn sàng mang lại sự an ủi và giúp đỡ y như thế với bất cứ một nữ giáo dân nào, mặc dù có khi cha không thiết tha đến số phận của họ như đối với Meggie. Cha là hiện thân của lòng tốt, nhưng không bao giờ cha lại để bị lôi cuốn vào những nỗi lo âu. Sự an ủi và giúp đỡ riêng càng có ích gấp bội đối với người đón nhận. Cha Ralph vượt lên trên những điều tầm thường. Bất cứ ai cần sự giúp đỡ của cha đều không bị ghét bỏ hay chê trách. Nhiều linh mục đã khiến cho con chiêm mang mặc cảm tội lỗi, xấu xa, đê tiện khi ra về, còn cha Ralph thì không. Cha Ralph làm cho họ hiểu rằng, chính bản thân ông, cũng có những niềm đau và những cuộc đấu tranh. Niềm đau thì xa lạ còn cuộc đấu tranh có thể không thấy rõ hết nhưng không vì hiểu điều này, rằng phần lớn sức quyến rũ và sức hấp dẫn của ông không do con người xác thịt của ông tạo nên, mà do chính sự xa cách gần như thần thánh, do một phần nhỏ rất con người thẩm sâu vào tâm hồn ông.

Với Meggie, ông nói chuyện như Frank đã nói chuyện với em gái. Nhưng ông lớn tuổi hơn, sáng suốt hơn và hiểu biết hơn Frank nhiều, do đó ông là người mà Meggie có thể tâm tình thoải mái hơn. Giọng nói của cha Ralph thanh thoát mang âm điệu nhẹ nhàng của người Ái Nhĩ Lan, có khả năng làm lắng xuống mọi sợ hãi và âu lo. Meggie còn trẻ, lúc nào cũng tò mò, khao khát được hiểu tất cả những gì cần thiết; đầu óc chưa bao giờ bị rối loạn bởi những triết lý vốn thường gây hoang mang. Cha Ralph là người bạn của cô, là thần tượng yêu thương của lòng cô, một mặt trời mới trong bầu trời riêng của cô.

- Meggie, bây giờ con phải trở về nhà và nói cho mẹ con biết là con bị ra máu. Mẹ con sẽ chỉ cách làm thế nào để giữ cho con được sạch.

- Mẹ con cũng bị như thế chứ?

- Tất cả phụ nữ khỏe mạnh đều bị như thế. Nhưng khi mang thai, sẽ ngưng lại cho đến ngày sinh em bé.

Chính khi tắt kinh, người phụ nữ biết rằng mình đang mang trong người một mầm sống mới.

- Tại sao máu ngưng chảy ra khi người phụ nữ chờ đợi sinh con?

- Cha không biết, thật sự không biết. Xin lỗi con, Meggie.

- Tại sao máu lại chảy ở phía sau?

Cha Ralph hướng mắt giận dữ về phía tượng thánh đang bình thần ngắm nhìn ông, bất động trước những buồn phiền mà những người phụ nữ gặp phải. Mọi việc trở nên quá hóc búa đối với cha Ralph. Ông không ngờ Meggie lại đặt các câu hỏi xa vời mà bình thường cô hay bỏ lửng nửa chừng. Điều này khiến cho cha kinh ngạc nhưng ông ý thức rằng từ nay ông sẽ là nguồn cung cấp hiểu biết cho Meggie, ông cố tránh bằng mọi giá không để cô phát hiện sự bối rối và khó chịu của mình vì rất có thể, cô sẽ thu mình lại và không thêm đặt câu hỏi với ông nữa.

- Máu không chảy ra từ phía sau của con, Meggie. Ông chậm rãi trả lời. Nó chảy ra từ một nơi ẩn giấu, phía trước thân thể con, cái nơi dính dáng mật thiết với chuyện có con.

- Ồ, có phải ý cha muốn nói máu chảy ra từ chỗ ấy? Meggie reo lên. Nhiều lần con đã tự hỏi các em bé ra đời như thế nào?

Ông mỉm cười, nhắc bồng Meggie lên khỏi bệ đá.

- Bây giờ thì Meggie đã biết tất cả rồi. Con có biết ai tạo ra những đứa con không, Meggie?

- Ô, biết chứ! - Meggie ưỡn ngực ra, vui sướng vì đã hiểu biết chút ít
- Người ta làm cho các em bé mọc ra. Và con có biết chúng bắt đầu mọc ra như thế nào không?
- Khi người ta muốn có các em bé một cách mãnh liệt.
- Ai nói cho con nghe điều ấy?
- Không ai cả. Con tự hiểu như thế.

Cha Ralph nhắm mắt lại và trầm nghĩ không ai có thể kết tội ông hèn nhát vì đã bỏ lửng chuyện ấy ở đó. Dù cho ông có thương hại cô gái bé nhỏ, ông vẫn không thể giúp đỡ cô ta xa hơn. Thử thách mà ông trải qua như thế quá đủ rồi.